

"Amaliya xanım teatrın təməlini elə qoyub, teatr kollektivi arasında münasibətləri elə qurub ki, bizdə qalmaqla yoxdur. Amma haradasa işləyəndə, hansısa bir serialda çəkiləndə görürsən ki, kimsə sənə qərribə hərəkətlər edir, qalmaqla sürükləyir. Mən 2003-cü ildən bu sahədəyəm, o qədər təcrübəsiz deyiləm ki, qalmaqla daxil olum". "Ədalət" qəzetinin qonağı aktrisa Zülfiyyə Qurbanovadır.

-Həyatınız iki hissədən ibarətdir: şəxsi həyat və aktrisalıq...

-Hazırkı vəziyyətdə incəsənət fəaliyyətim şəxsi həyatımı üstələyib. Bu belədir və mənı qətiyyənlə narahat eləmir.

-Peşimansınız, şəxsi həyatı qurban verdiyiniz üçün?

-Qurban vermək deyəndə, verməmişəm axı. Mənə deyiləndə ki, qurban vermisen? Soruşuram, o, nə deməkdir? Təbii ki, işimə görə bir çox şeylərdə, eləcə də şəxsi həyatda geri

lən, kimsə bir hadisəni danışır-dı, bütün günü analiz edirdim. Gəlirdim, evdə pis olurdum, anama danışırıdım, bacıma danışırıdım. Anam deyirdi, çox yükləmə özünü. İndi elə deyiləm.

-Danışırınsınız, gözləriniz dolur. Sizi kövrəltmək istəməzdim, amma faktdır ki, bu baş verdi, ananız rəhmətə getdi. Allah rəhmət eləsin. Ananın ölümü nəyi dəyişdi?

-Çox şeyi dəyişdi. Məni anamdan başqa heç nə kövrəl-

gələndən anam ölən günədək 4 ay onsuz zaman keçirmişəm. Mən heç bir yerdə qalmazdım. Qan bağı olan qohumumun evində belə gedib 1 gün qalmırdım. Halbuki deyirdilər, gəl, qal. Anama aşırı bağlı olan insan idim. Çünki bilirdim ki, anam mən olmayanda darıxır. Və mənə çevrəm də bunu çox gözəl bilirdi. Anamın ölümü qəfil oldu. Anamın vəfatından 1 ay əvvəl xəstəxanada başının üstündə dayandığım rəfiqəm vardı ki, yas mərasiminə gəlib, 10 dəqi-

"Anamın meyidinin yuyulmasına girən adamam"

-Ötən müsahibəmizdə demişdiniz ki, incəsənətdə baş verən hadisələr gizlin qalmır...

-Biz onu söhbət əsnasında demişdik. Amma yenə də həmin fikirdəyəm. Həmişə də o fikirdə olacam. Ümumiyyətlə, incəsənət elə bir sahədir ki, nəse bir söz danışarsansa, nəse bir hərəkət edərsənsə, o, yayılır. Heç nə gizlin qalmır. Hətta kimsə sənə haqsızlıq etmək istəyirsə, o, dönüb, dolaşib qarşına çıxır. İncəsənət nələrinse gizlin qaldığı bir sahə deyil. Burada hər şey üzdedir.

-Yəqin ki, qalmaqlar da baş verir...

-Səmimi deyəcəm. Bilirsiniz ki, mən Bakı Bələdiyyə Teatrında işləyirəm. Uzun illərdir ki, orada çalışıram. Əvvəllər Amaliya xanım rəhbərimiz olub, indi qızı Aynur xanım Muxtarova onun yolunu davam etdirir. Bizim teatrda belə bir şey yoxdur. Hər zaman demişəm, ailənin başçısı necə olarsa, rəhbər necə olarsa, teatr kollektivi də o cür olar. O əmrə, o hörmətə tabe olar. Amaliya xanım teatrın təməlini elə qoyub, teatr kollektivi arasında münasibətləri elə qurub ki, bizdə qalmaqla yoxdur. Amma haradasa işləyəndə, hansısa bir serialda çəkiləndə görürsən ki, kimsə sənə qərribə hərəkətlər edir, qalmaqla sürükləyir. Mən 2003-cü ildən bu sahədəyəm, o qədər təcrübəsiz deyiləm ki, qalmaqla daxil olum.

"İndi taktikayla hərəkət edirəm"

-Qalmaqla gülüşləmi yola verirsiniz?

-Gülüşlə yola vermərəm. Bəlkə də, qərribə səslənəcək, görməzdən gəlirəm. Ən yaxşısı "Bir şeyi görmürəm" ədəsi yaramaqlıdır.

Ən gözəl şeydir, görmədim, eşitmədim. Bu da təcrübə ilə yaranır. Əvvəllər belə deyildim. Əvvəllər kimsə xətrimə dəyəndə anında cavab verməyə çalışırıdım. Elə bilirdim ki, mütləq cavab verməliyəm. Sonra gördüm ki, bu mənim əleyhimə işləyən bir proses olur. Əvvəllər emosional idim. Artıq onu yığışdırmışam, indi taktikayla hərəkət edirəm.

düşdüyüm anlar olub. Nə mənada? Tez həll olunmalı şeylər aktrisalıq fəaliyyətimə görə gecikib. Bu da qismətdir. Düşünürəm ki, mən başqa sahədə də olsaydım, belə olardı. Hər şeyi aktrisalığa bağlamıram.

-Rollarınız çoxdur. Həyatda hansısa bir rolun oynayırsınız, ya olduğu kimisiniz?

-Olduğum kimi yəm. Əslində olduğum kimi görünməsəm, deyərdim ki, bilirsiniz, qalmaqla rastlaşanda pis oluram. O cür danışsaydım, deməli, mən rol oynayırdım. Belə deyil. Mən buyam. Lazım gəlir, emosional oluram, lazım gəlir, aqressiv oluram, lazım gəlir, sevgi dolu oluram, lazım gəlir ki, heç kimi görmək istəmirəm. Yəni tək qalırım özümmlə. Bilirsiniz, cəmiyyətə bir dəfə oynayırsan, iki dəfə oynayırsan, üçüncü dəfə özünü elə verəcəksən.

"Həyatımda qərribə bir dönüş oldu"

-Bəs sizə qarşı oynayaqlar varmı həyatda?

-Çox. Bu barədə danışmaq istəmirəm açıq, neçə aydır, bilirsiniz ki, həyatımda qərribə bir dönüş oldu. O mənim üçün həyatın alt-üst olması idi, insanları tanımağım idi. Belə bir qarışıq dönmə idi. Fikirləşirəm ki, mən bu insanı necə tanımamışam. İllərlə çörək kəsdiyim insanlar vardı ki, onlar belə döndülər. Həyatda hər bir insanın müəyyən bir dönməsi olur ki, hər şey dəyişir. Xarakter olaraq da 6 ayda dəyişdim. Qərribə bir insan olmuşam. Özüm özümü analiz edirəm. Cəmiyyət bunu görməyə bilər, ancaq içimdə soyuqqanlılıq yaranıb. Əvvəl çox hissiyatlı adam idim. Məsə-

də bilməz, heç nə. Deyir, "Heç vaxt, heç vaxt" demə, amma Allah uzaq eləsin, gələcəkdə ailə qursam, övlad acısından başqa heç nə mənə kövrəldə bilməz. Məsələn, kimsə

yoldaşından ayrılırdı, düşünürdüm ki, niyə ayrıldı? Kaş ayrıl-mayardı və s. İndi qərribə bir soyuqqanlılıq formalaşib, ayrılıb ayrılıb da. Tək qadındır, başını saxlayacaq, ağıllı-ağıllı uşağını saxlayacaq. Ölüm olmadığı təqdirdə bütün həyat hadisələrinə soyuqqanlı yanaşıram. Bir tək insan ölümlərinə pis oluram. Bu ölümün gətirdiyi bir soyuqqanlılıqdır insana. Bu barədə danışmaq istəmirəm (kövrəlir). Mənim çox ağırlı bir dönməm oldu. Ölüm insana qərribə bir soyuqqanlılıq gətirir. Hər ölüm də yox, sevdinin insanların ölümü.

"Hər şey hərlənir, çarxında rastlaşır"

-Söhbətlərimiz zamanı bir dəfə dediniz ki, anamın əlindən yemək yeyən insanlar vardı ki, yas mərasiminə gəlmədilər...

-Mən utanan insan deyiləm və düşünən insanda deyiləm ki, mənim bu fikrimi desəm, hansısa rejissor məni seriala çəkməyəcək. Ona görə düşünən deyiləm ki, mən həmişə səmimi, dürüst, mərd olmuşam. Məni seriala çəkəcək, yekəxanalıq kimi çıxsa da, deyim. Çünki yaxşı aktrisanı hamı çəkir. O, məcbur olacaq mənimlə işləməyə. Hər şey hərlənir, çarxında rastlaşır. Anamın əlindən çörək yeyən rejissor dostlarım, aktyor dostlarım anam vəfat edəndə elə davrandılar ki. Onlar mənim anama necə bağlı olduğumu bildirdilər. Həyatımın toplam 3-4 ayını anamsız keçirmişəm. O da necə? 20 gün hansısa ölkədə qastrolum, 15 gün festivalım, 10 gün hansısa tədbirim və s. Bu günləri toplasaq, mən dünyaya

qə başsağlığı verib getdi. Bəlkə də, bunları danışmalı deyiləm, amma danışaram. Çünki qorxaq şeyim yoxdur. Çünki mən yaxşı dost olmuşam, mərd insan olmuşam. Hamıya lazım olanda qaçmışam.

-Bax bunlardır sizi, bəlkə də, soyuqqanlı edən...

-Bu dünyada ölüm hər kəsin başına gələn şeydir. Toy hər qapıda olmaya bilər. Mən ailə qurub toysuz gedə bilərəm, amma ölüm hər kəsin qapısında olur və olacaq. Eyni münasibəti göstərəcəm. Kinli adam deyiləm, amma bəzi şeyləri qaytarmaq mütləqdır. Lazımlıdır. Mən hər zaman deyirəm, mənə nəse olsaydı, gəlməzdilər, amma ana başqa bir varlıqdır. Ana ölümü qərribədir.

Anam çox mərd qadın idi. Mənə həmişə deyirdi ki, səni ekranda heç vaxt ağlayan görməyim. Bir-iki dəfə olmuşdu ki, aktrisaların ağlamağını görmüşdüm, demişdi ki, səndən bunu görməyim.

Bilirsiniz, mənim onsuz da çəkdiqlərim dəyişmir. Amma ekranda çalışıram, onu bildir-məyim. Çünki hər kəsin dərdi var. Anam rahat dünyadan köçdü. Mənə kimsə deyəndə ki, xətrinə dəydim? Deyirəm, yox, mən ölüm görmüş insanam. Mən anamın meyidinin yuyul-masına girən adamam (ağlayır).

Bir az kövrəldim, mənə vəfa-sız olan insanlardan danışdım, amma vəfali dostlarım da oldu. Mən o ərəfədə şokda olsam da, hər şeyə nəzarət edirdim. O şokun altında gördüm ki, bəzi həmkarlarım anamın cənazəsi altına giriblər. Mən bunu unuda bilmərəm. Öldüyüm günə kimi də unutmayacam. Adlarını çəkməyəcəm, çəksəm, bəlkə də, özləri də inciylər. Bəziləri də ola bilər ki, həyəcədən görmə-rəm. Amma elə insanlar vardı ki, onlar anamın cənazəsi altında idilər. Onlara axirətdə vəfa borcum var.

-Allah rəhmət eləsin, Zülfiyyə xanım. Allah sizi və sizə doğma olan insanları qorusun. Dəvətimi qəbul edib müsahibə verdiyiniz üçün təşəkkür edirəm.

-Siz sağ olun. Mən də sizə minnətdaram.

Rövşən Tahir